

Kärleken på Söder : kärleksberättelse /

59 C Br.

*En Särskild
Roman
av
C. B.
1894*

KÄRLEKEN PÅ SÖDER

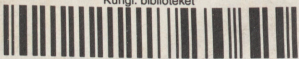
KÄRLEKSBERÄTTELSE

AF

E . . . R .

Kungl. biblioteket

0 0000 000104585

Kärleken! Jo, jag tackar jag, säger en mängd af våra hjertlösa läsare. Kärlek finnes hvarken på Söder eller i något annat väderstreck. Kärleken är en öfvervunnen ståndpunkt.

Men lyckligtvis skola vi beslå er med en händelse, gripen ur sjelfva verkligheten. Den är från *Söder*. Och vi fråga, hvarifrån skulle den annars vara? Denna pittoreska stadsdel med sina djerfva höjder och fria utsigter — hälften örnbo och hälften lejonklyfta — utgör just »Stockholm» i dess romantiska betydelse.

Hvad vill väl det släta, stela och allt mer och mer regelrätta *Norr* säga häremot? Det har haft sitt Brunkeberg; men äfven det är nu förbi.

Vi skulle fara med osanning, om vi påstodo, att all romantik utslocknat på *Östermalm*. Der finnas ännu jungfrur och åtskilliga andra requisita från flydda glada tider, då »norrbaggarne» slog sina krokar på f. d. *Ladugårdslandet*. Men hvilken kärlek? — »För mat, för mat», som det står i folkvisan.

Kungsholmen har ett vackert läge, det är onekligt. Men, Gud bevars, hvad den stadsdelen är flegmatisk! Den hvilat som en drake på skatten — troligtvis för att »myntet» är der.

Må *Staden* — stadsdelen inom broarne — få den heder honom rätteligen tillkommer. Der finnes

verkligen romantik. Men den blomstrar på en kärlek med dragna knifvar! Det är alltför sicilianskt!

Derföre: »*mot Söder, mot Söder!*»

I.

Vi störta oss rakt in i denna händelses hvirvel. Men innan dess måste vi omtala, att det finnes tre altare här på jorden: den verkliga gudens i kyrkan; dryckesgudens vid värdshusdisken och kärleksgudens vid boddissen.

Man kanske knappast anar, hvad oreða en handelsbetjent kan förorsaka i jungfruhjertan genom söt-saker. Den som har socker till sitt förfogande, är fruktansvärd; lägger man så till russin, är han oemotståndlig.

Hur mången tärna har ej gifvit sitt hjerta i utbyte mot en strut russin, tillika med ett par strålande ögonkast och några finurligt sagda ord?

Vi komma ovilkorligen på dessa tankar, när vi nu se en skön ung man — namnet Fredrik Bogren — stå innanför disken i boden vid huset oo, Mosebacketorg.

Han stod der ej i dag för första gången; det kunna vi nog se. I sju runda år har han tjenat hos sin principal, handlanden Israel Sahlberg.

Nu stod han der innanför disken. Icke en kristen själ var inne i boden, utan han. Nej, kunderna hafva upphört att växa på träd, kunna vi säga, alltsedan detta märkvärdiga nedregnande från Stockholms horizonnt af minuthandlande, jemförligt med regnet af Egyptens gräshoppor.

Vi skulle ej ha funnit det i någon ringaste män intressant att herr Bogren stod så der ensam i boden om han ej haft ett bref i handen.

Han läste i detta bref — och purpurskyar gingo öfver hans i allmänhet ej så bleka ansigte.

Nu träda vi in i det allra heligaste af denna berättelse.

Vi ha omnämmt, att herr Bogren tjenat hos Israel Sahlberg i sju år. Ja, då samma sätt gjorde Israel eller, som han då kallades Jakob hos Laban. Betalningen var in natura — hans dotter Rachel.

Nog hade herr Bogren sin lön alltid, men nog hade han äfven, åtminstone i tankarne, tjenat för handlanden Sahlbergs enda dotter, Hulda.

Han älskade henne med den första kärleken hela glöd. Han älskade henne från första stunden han kom dit; han var då sexton år och hon fjorton. Sju år hade förflutit och kärleken var sjufaldt värre.

— Nå »förklaringen» då? frågar läsaren. Kärleksförklaringen? Den frågan bevisar, att läsaren ännu ej varit kär. Att förklara sin kärlek för den man verkligt älskar — sannerligen är det ej det svåraste i denna verd! Dertill fordras årtal af öfverläggning.

Den första kärleken liknar solen: man förbländas vid dess åsyn. Den liknar fjällbranten: man svindlar vid den herrliga taflan. Den liknar musiken: man blir förstummad vid dess åhörande.

Herr Bogren hade kanske ej tänkt det fullt så poetiskt, som vi nu gjorde; men säkert är, att hans hjerta flera gånger legat på hans tunga, när han såg

Hulda — utan att kunna komma fram med det. Han såg, han tyckte sig tydligen märka, att hon delade hans böjelse, att hon rodnade, när han talade, att hon ... Men det hjälpte ej: när han stod framför henne, blef han plötsligen förvandlad till en kandidat för Manilla.

Pythagoras lärjungar måste tiga i endast fem år. Herr Bogren måste tiga i sju år. Han var olycklig.

Men nu hade en händelse inträffat, som på en gång satte stål i herr Bogrens beslut.

Han hade lyckligen märkt, att hans principal, som aldrig i världen älskat annat än pengar, beslutat att gifva sin dotters hand åt handlanden Sillén på Svartmangatan i staden, en man, hvilken verkligen genom lyckade affärer i sill erhållit förmögenhet; en gammal enkling för öfrigt. Gubben Sahlberg hade några dagar förut otvetydigt tillkännagifvit för herr Bogren sitt beslut — utan att veta, hvilket hjerta han träffade.

Förtvivlans alla furier grepo härvid med sina hvassaste klor fast i herr Bogren.

— Jag måste handla! utropade han — ej såsom handelsbetjent, utan som romanhjelte.

Han beredde sig nu som en titan — han beredde sig att bestorma himlen. Men när han straxt derefter sammanträffade med sin himmel, med Hulda, befanns hans mun hafva samma egenskaper, som den förseglade boken i skriften — han kunde ej öppna den.

Men han måste yppa sin kärlek eller dö. Derfor fattade han ett annat beslut — att skriva. Och han skref. Han lade brevet på lokalposten. På så

sätt kom det fram till Hulda, oaktadt han sjelf bodde i rummet nästintill henne. På detta bref hade han nu erhållit svar. Svaret hade gått samma kärlekens krokväg. Vi taga oss den djerfheten att luta oss öfver herr Bogrens axel för att läsa detta svar:

»Min lefnads sol!

Dina strålar hafva vidrört mitt klappande hjerta! Det känner nu, att dina känslor för mig äro så varma som barndomens tro, som eldbergets krater! På din bön svarar jag ett tusenfaldigt ja! *Du är min första kärlek och min sista!!!*

Men jag vet, att min far är emot vår förening. Den hårde vill tvinga mig att äkta den odräglige, gamle hökar Sillén. Jag har hört honom svärja derpå. *Men om jag äfven släpades till altaret af vilddjur, skulle jag ropa ett himmelsbestormande Nej vid dess fot!!!*

Få vi ej lefva tillsammans, kunna vi dö tillsammans!!!

Din Hulda».

Vi behöfva ej ens fästa uppmärksamheten på att Hulda Sahlberg var en »fantasiens martyr!» Hvem kan väl undra derpå! Under årtal hade hon oafbrutet sugt romanlitteraturens starkt bemängda sirup, liksom biet suger honung ur blommornas kalkar. — Ebba Engqvists lånbibliotek vid Hornsgatan 17 hade hon mer än en gång läst igenom.

Men Hulda var äfven något mer, som vi se, hon var alldeles hänförd i sin faders vackra biträde. Redan länge hade hon väntat att få höra förklarin-

gen från hans läppar. Hon väntade så att kindens rosor voro nära att blekna dervid. Men nu hade den kommit.

Här står han således, herr Bogren, vår hjelte. Förefaller han nu ej mer intressant än för en stund sedan, så är det vår skull, ej hans. Glädjen och sorgen strida om väldet i hans själ. Kärlekens himmel hade spänt sin blåa pell öfver den älskande. Men som ett mörkt moln på denna himmel visade sig den förhatade enkemannen Sillén.

Hittills ha vi endast upprullat en *tablå vivant* för våra läsare. Nu skola vi låta de handlande personerna sjelfva framträda.

II.

Vid samma tillfälle, som herr Bogren lutade sig öfver brevet, befann sig handlanden Sahlberg i ett samtal på lif och död med sin dotter. Det var i ett rum näst öfver boden, så nog skulle herr Bogren kunnat höra ett och annat ord, om han ej stått i tusen tankar.

Sahlberg var en stor röbrust man med högrödt ansigte. Vi må väl ej anses vara oartiga, om vi säga, att Bacchus bestått färgerna. Hulda var en finbildad Nordens mö med fylliga former. Ur hennes klarblåa ögon talade svärmeriet, paradt med en egen slags kraft.

— I morgon skall du förlofva dig med min gamle vän Sillén på Svartmangatan, sade Sahlberg kort och godt.

— Min far! sade Hulda och hennes ögon flammade. Jag har nu hört er tala dylika onaturliga ord ett par gånger förut. Men spara dem, ty detta sker aldrig!

— Hvad säger du! utbrast Sahlberg. Är jag herre i mitt eget hus, eller är jag det inte?...

— I ert eget hus ja; men öfver mitt eget hjerta är endast Gud och jag herre!

— Flicka! stormade Sahlberg alldeles förbittrad, han var ej van att bli motsagd, vet du ej till hvem du talar? Vet du ej, om hvem jag talar — om Sillén, som eger sina sextiotusen och dessutom eget hus på Svarmangatan?...

— Sextiotusen! Hvad är det för något? Om detta gamla beläte egde himmelens och jordens skatter, skulle jag hellre låta mig begravas lefvande än att se åt honom! Min far, min far, är ni en österländsk slafhandlare, ett odjur? Vill ni sälja ert barns både kropp och själ? O, det är så att himlens eld kunde slå ned öfver er hjessa.

— Är du galen, rent ut sagdt? dundrade Sahlberg, tog tag med begge händerna om hjessan och kastade en förskräckt blick genom fönstret uppåt molnen. — Är din fars bästa vän ett gammalt beläte? Är jag en slafhandlare, jag, som blott handlat med socker och kaffe i öfver 30 år? Nej, du har fått för många romangriller i hufvudet, du! Nu skall du gifta dig med Sillén och så småningom bli en förständig menniska ...

— Hellre tusen gånger dö!

— Dö! Gör mig ej rasande, flicka! Du vet,

att min vilja är min lag. Fru Sillén skall du bli, det säger jag och Israel Sahlberg med. Och nu ej ett ord om den saken mer, såvida du inte vill reta gallfeber på mig. Nu går jag till Sillén eller, rättare sagdt, vi mötas på halfva vägen — på »Pelikan».

— Min far, min far! ropade Hulda, knäfallande under exaltationen. Jag älskar...

— Älska mig hit och älska mig dit, svarade Sahlberg förgrymmad. Han hade redan fått rock och gäloscher på och var utom dörren.

— Jag älskar herr Bogren! sade Hulda. Men Sahlberg hörde ej dessa sista ord. Han trampade redan trapporna med så tunga steg, att stenarne höllo på att söndersmulas.

Hulda steg nu plötsligen upp igen. Hon lät ansigtet för en stund hvila i sina båda händer. Men så lät hon händerna falla och höjde blicken. Hon hade fattat ett beslut.

Om detta beslut komma vi sedermera att tala.

III.

Sahlberg och Sillén sutto redan vid sina toddar å källaren Pelikan.

Sillén skulle haft ett vackert ansigte, om ej färgerna placerats på olämpliga ställen.

Hvem tycker ej om röda läppar? — Men Sillén hade fått den röda färgen i ögonen! Hvem tycker ej om blå ögon? — Men Sillén hade fått den blå färgen på näsan! Hvem tycker ej om gula lockar? — Men Sillén hade fått den gula färgen på kinderna.

— Ja, giftermålet som vi taladt om, är då afgjort, sade Sahlberg, öppnande samtalet.

— Jaså, vet du det, svarade Sillén. Ja, det afgjordes kan jag säga i förrgår.

— Om jag vet det! Hvem tusan skulle annars veta det. Jaså, du beslutade dig i förrgår. Men en hustru får du allt nu, som är sju resor vackrare än din första.

— Vackrare! Åh, jag tycker hon ser ut som en markatta, skam till sägandes. Hon liknar far sin. Men ...

— Hvad tunnor ... röt Sahlberg och sprang till hälften upp från stolen. Vågar du säga markatta, vågar du säga, att jag? ...

— Nåja, hvad gör det! Men ser du, bror, det är väl egentligen för penningarne, hvilka hennes far, den lufvern, sammanskrapat, som jag gifter mig med henne; fast Gud skall veta, att inte är allt ärligt tillkommet just ...

Nu sprang Sahlberg upp helt och hållet. Han slog handen i bordet, så att glasen hoppade.

— Är inte allt ärligt tillkommet, säger du? ropade han blodröd i ansigtet. Du borde blygas, din hvalfisk; ... din ... Ja ... din sillstrypare, att ta heder och ära af folk! Nu reste sig Sillén äfven upp.

— Är du splitter galen, sade han, att öfverfalla folk med ovetit utan ringaste orsak!

— Utan orsak! Ja, du är mig just en ljus fågel. Har du ej haft de gemenaste utlåtelse om din tillkommande hustru och hennes far, som är tio gånger hederligare än du kan bli.

— Åh, du borde blygas! Nog är han, Gud förlåte honom, känd för att ha varit en kanalje. Men till söndag skall han begravas. Pengarne tar jag — och får trollet med guldets, förstås.

Nu reste sig håret på Sahlbergs hufvud.

— Din bof, ämnar du lefvande begravva hederligt folk? Nej, flickan skall du aldrig få, det afgår jag min salighets ...

På samma gång gick ett ljus upp i Silléns hufvud.

— Du kallar en tandlös hexa för flicka, hör jag. Men, ser du, jag förstår satans arga list, din krabat — du ämnar sjelf slå dina krokas för henne och knipa pengarne ...

— Hvad! Ämnar jag ...

— Ja, just du, din flur! Men, ser du, Janne Sillén är dig för klok.

— Nå, maken till konster har jag då aldrig hört! utropade Sahlberg, nu aldeles ursinnig och kastade hälften af toddyn i ansigtet på Sillén.

De båda gubbarne stodo som retade tuppar mot hvarandra.

— Vill du mörda hederligt folk, din »Mörnare»?

— Vill du begravva hederligt folk lefvande, och se'n roffa penningarne från dem! du?

— Slår du krokas för min tillkommande hustru, du?

— Åh, blygs i all evighet! Slår jag krokas för min egen dotter? Och är min dotter en markatta, en tandlös hexa?

— Dotter! Hvem f-n har talat om din dotter!

— Hvad för något? Är det ej om Hulda vi

talat? Är det ej med henne du skall gifta dig, kanske?

— Ha, ha, ha! Det är ju med procentar-Johans dotter på Österlånggatan, den femtioåriga Helena!

— Men vår öfverenskommelse? ...

— Trollet för guld!

— Nå anfakta och regera! utropade Sahlberg, alldeles hufvudyr, störtade i sig toddyn och störtade sjelf ut på gatan.

IV.

Vi hafva omtalat, att Hulda vid fadrens bortgång fattat ett beslut.

Hvaruti detta beslut bestod, få vi nu veta.

Herr Bogren stod ännu innanför disken i boden, försänt i åskådningen af det bref, som gjort honom så lycksalig, då en hand mildt lade sig på hans axel.

Bogren såg upp — Hulna stod framför honom.

De rodnade båda ömsom; de hade ju ännu ej muntligen förklarad sig för hvarandra; det var alltså mellan dem mycket osagdt. Men ögonblicket derefter märktes på Huldans ansigte samma svärmiskt beslutsamma uttryck, som vi varseblifvit efter samtalet med fadren. Hon höjde sin stämma, den hade en egen, fast, begränsad klang.

— Axel, sade hon (herr Bogrens namn var Axel), vår kärlek fick ej blomstra på lifvets solljusa kullar.

Herr Bogren var kär upp öfver öronen, det var hans egenskap. För öfrigt var han mera praktisk, än poetisk.

— Jo, svarade han; vi skola älska hvarandra och blifva lyckliga.

— Vår kärlek var för ren för denna jemmerdal; den skall först blomstra på den nya verdens stränder.

Herr Bogren, som hört Amerika benämnas den nya verden, trodde sig fatta situationen.

— Jag förstår allt, utropade han. Man vill tvinga Hulda att gifta sig med Sillén. Men till Amerika resa vi; skola vi det? Jag skall skaffa respenningar...

— Ja, min far vill sälja mig åt den gamle draken Sillén. Men, min älskade, till det land, vi skola resa, behöfvas inga respengar!...

— Men öfverfarten ...

— Öfverfarten! Man bäres på elfvors snöhvita armar. Som stjernan faller bland blåa rymder, så sjunker man saligt ned till strålande demantesalen ... Axel, vill du följa mig? ...

Den första kärlekens låga slog vid dessa ord ovilkorligen fram ur Bogrens hjerta. Huldaskimrande svärmeri började meddela sig äfven åt honom.

— Jag följer dig dit, sade han.

— I lifvet och i döden?

— I lifvet och ... i döden!

— Och nu skall vårt bröllop firas på ett ställe, der en hårdhertad fader icke kan nå oss! utropade Hulda exalteradt.

Hon slog upp dörren till boden. De båda trädde ut. De vandrade Mosebacketorg framåt och stodo snart vid Katarinahissen. Det var redan afton; lyktorna voro tända. Åsynen af det Stockholm, de hade

framför sig, var herrlig. Det var som en i fätöljen slumrande österländsk drottning, med perlor och diamanter strålände på sin mörka skrud.

— Låtom oss skynda! sade Hulda.

Axel (vi begagna nu detta namn) och Hulda stodo vid stranden, i närheten af Vestra Slussbron.

Månen hade nyss gått upp. Den bröt på ett egendomligt sätt igenom det fladdrande lyktskenet rundtomkring. De mörka konturerna af husen framträdde såsom skepnader i en förtrollad värld, såsom invigde i ett Isis-tempel. Man väntade att allt skulle få lif; att man hvilket ögonblick som helst skulle få höra någon af de underbara mysteriernas sånger.

Det var en afton för svärmeri.

— Se, elfvorna vinka oss! sade Hulda hviskande. Nu beträda vi dödens dalar.

Axel var fängslad liksom af en trollmakt. Makten var Hulda.

— På en gång? sade han med en lätt rysning.

— På en gång! hjerta vid hjerta! svarade hon. Kärlekens Gud skall förlåta oss, att vi kommo, innan vi blefvo kallade ...

Axel blickade in i Huldans blå ögon. Han blef inspirerad.

— Mitt lif är ditt och ditt lif är mitt, svärmade han. Utan dig, inget lif!

Månen trädde bakom en silfverlockig sky.

— Nu! sade Hulda.

— Farväl, värld! sade Axel.

— Välkommen — värld! sade Hulda.

De omslingrade hvarandra med sina armar.

— En kyss! sade Axel.

— En kyss, den första och sista i timligheten, svarade Hulda.

Deras läppar möttes.

I detsamma störtade de sig båda i vattnet. — Vågorna slogo öfver deras hufvuden ...

Månen gick i detsamma ur den silfverlockiga skyn ...

V.

Utkommen från »Pelikan», rände Sahlberg af i full fart framåt. Hans lynne stod på 100 grader.

— Den satans^s Sillén, brummade han för sig sjelf! Att så drifva uppenbart gäck med en! Men han skall få betala't.

— Men jag har fått i mitt hufvud, att Hulda nu skall gifta sig, fortsatte han, för att få roman-grillerna ur sitt hufvud; gifta sig skall hon, det är jag man för. Men hvar få någon man, tillade han eftersinnande.

Plötsligen tycktes liksom ett ljus gå upp för honom.

— Att jag ej tänkt på detta förr, sade han. Ja, visserligen har han framtid; han har ju i sju år stått under min ledning, vet jag. För öfrigt är det ju en hyggelig ung man. Ja — Bogren, han och ingen annan skall bli min måg, det är tvärsäkert.

Under dessa tankar hade Sahlberg kommit fram till närheten af Mariabissen. Ett springande omkring

honom och ett oredigt sorl af människoröster gjorde att han såg upp.

Minst hundrade personer sprungo förbi honom och skyndade nedåt stranden, der människomassan oupphörligt förökades.

Sahlberg skulle gjort sig ovärdig att vara en nyfiken Stockholmare, om han ej sällat sig till den alltmera växande folkhopen.

— Hvad är det fråga om? sade han. Har någon olycka inträffat?

Han hade ännu ej hunnit få svar på sin fråga, innan han framför sig på marken upptäckte en hatt. Men, såg han rätt? Han tyckte sig igenkänna sitt eget biträdes, herr Bogrens hatt. Dock, någon olycka kunde ej ha råkat honom här — han måste vid detta tillfälle stå innanför disken.

Emellertid intogs Sahlberg af dystra aningar. Han kunde ej förklara dem för sig sjelf.

— Hvad det är fråga om, fick han ändtligen till svar af en jungfru, hvilken blifvit utskickad i ett högst angeläget ärende. Jo, det lär vara en dykare, som gått till botten.

— Slidder, sladder, sade en mansperson. Det är en grosshandlare, som — förlorat balansen.

— Slå inte »dalkarlar» i folk, fortsatte en tredje åskådare. Det är en deruppe från »Sirapstratten», som blifvit ledsen vid lifvet.

— Se der! ropade massan i korus.

Sahlberg hörde ej på några svar vidare. Synen, som förorsakade utropet af massan, gjorde på honom

det intryck, att han förintad höll på att störta till marken. Ty hvad såg han?

Bogrens och Huldans hufvuden ofvan vattenytan.

Den hårde mannen, hvilken förut endast tänkt på varor och penningbundtar, kände nu, att han hade ett fadershjerta. Han trängde sig så långt fram, att han var i fara att falla i vattnet.

Bogren och Hulda försvunno under vattenytan.

Vattnet var genomväfdt af månljus.

— Rädda dem, de olyckliga, ropade Sahlberg med förtviflans stämma.

Nu gaf Stockholmarens prof på sin natur.

— Jag kan ej simma, sade en.

— Här behöfs en riktig storsimmare, sade en annan.

— Jo, de ta' sig vatten öfver hufvudet, sade en tredje, hvilken ville begagna äfven ett sådant tillfälle att visa sig qvick.

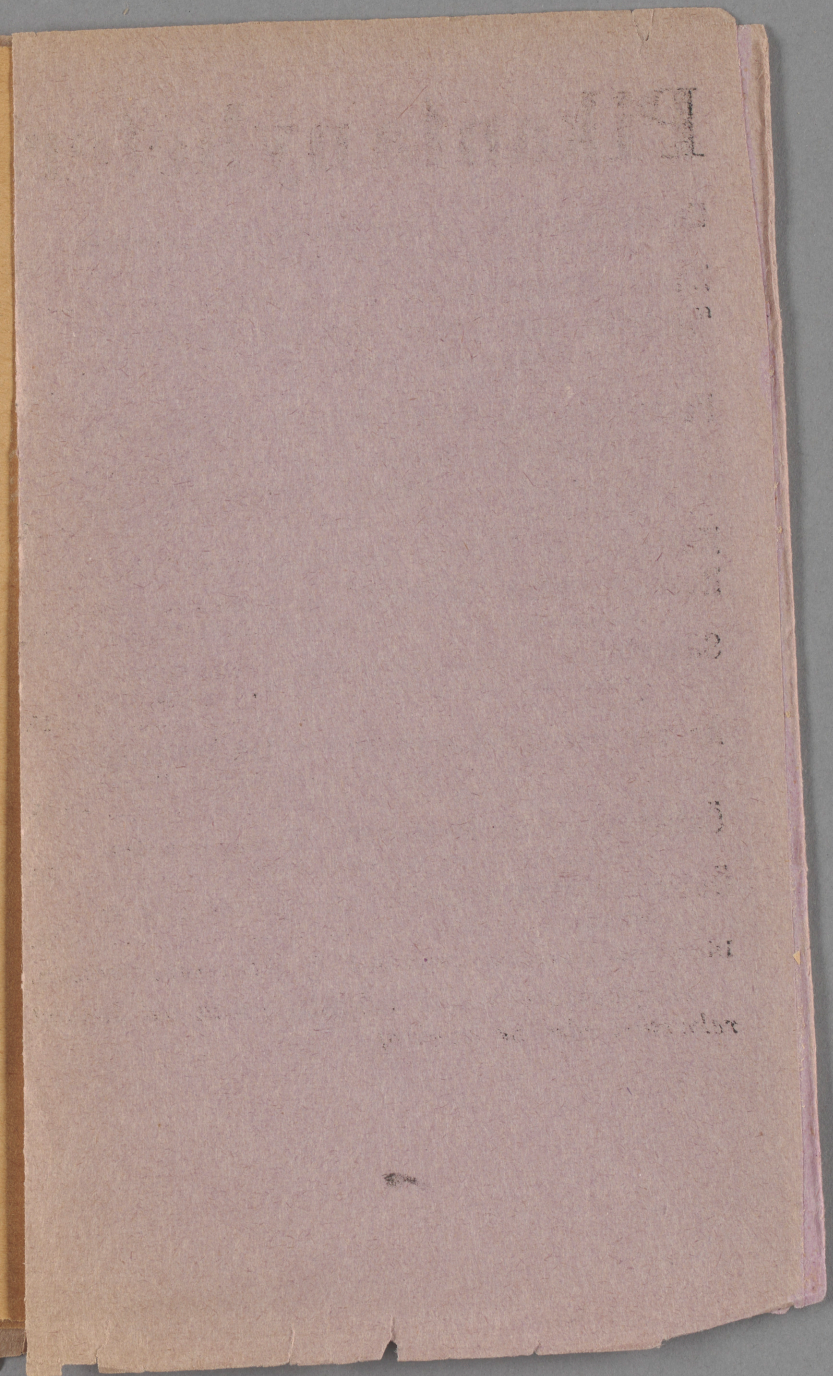
— Om här finnes båtar! sade en fjerde.

Två eller tre båtar voro tillgängliga.

För andra gången syntes Bogrens och Huldans hufvuden ofvan vattnet.

Sahlberg besinnade sig icke längre. Han gjorde en rörelse för att störta sig i, då han i det afgörande ögonblicket hindrades af en sjömansklädd person, hvilken, just nu ankommen, kastade sig i vattnet, lyckades få tag i de båda älskande, som de för tredje gången höllo på att sjunka, och räddade dem i land.

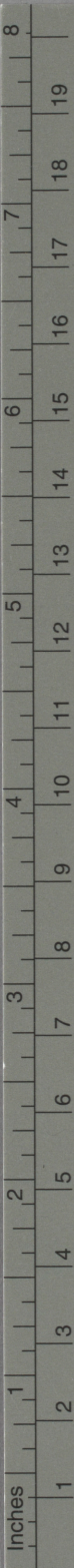
De fördes i droska till hemmet. Folkhopen skingrade sig under en mängd anmärkingar.

Pikanta nyheter!

- En Bellmansdag på Djurgården.** Frihandsteckning inom nutidens ram af J. O. Åberg. .... —: 25.
- Endast för ungarlar.** Pikanta berättelser af Amor —: 15.
- “Hvarför jag hyllar den fria kärleken?”**
Konfiskerad berättelse af Malvina. Upp-tecknad af Elit. .... —: 15.
- Fortsättning på “Hvarför jag hyllar den fria kärleken?”** Berättelse af Malvina. Upptecknad af Elit. — **Genom nyckelhålet** eller **Tantalii qval.** Af Catulle Mendés. —: 15.
- Kärleken på Söder.** Kärleksberättelse af E...R. —: 15.
- Rosenströmska “Hotellen”** vid Kindstu- och Grefthuregatorna. Stockholmsinteriorer af En “Nattfjäril” —: 25.
- Sängstudier** af Truls Näfverskäppa. I. Den vållustiga sängen. II. Bröllopssängen. III. Den gamla äkta sängen ..... —: 15.
- Är den fria kärleken könen emellan brottslig?**
Af Elit. Förf. till den beslagtagna skriften »Hvarför jag hyllar den fria kärleken?» m. fl. .... —: 15.
- Österlånggatans Mysterier.** Skildring ur modernt Stockholmslif af Den Vandrande Juden..... —: 50.
- Österlånggatan nattetid.** Natliga studier af En Detektiv. .... —: 25.
- Distribueras genom Bokförläggaren J. W. Svensson, Stockholm.

Återförsäljare erhålla högsta rabatt vid kontant rekvisition eller pr efterkräf.

Centimetres **TIFFEN** Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
